

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**Cuviosul Gherontie cel nebun pentru Hristos** / pr. Dorin Opriș, Monica Opriș (ed.). - Deva:

Editura Episcopiei Devei și Hunedoarei, 2019-2024

7 vol.

ISBN 978-606-8692-75-3

Vol. 7 / carte tipărită cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Nestor, Episcopul Devei și al Hunedoarei - 2024 - ISBN 978-630-6591-05-3

I. Opriș, Dorin (ed.)

II. Opriș, Monica (ed.)

2

929

Lectura textului:

Prof. Marieta Muntean

DTP&Layout, coperta:

Arhid. Alin-Vasile Goga

Carte aparută cu sprijinul Fundației „Cuviosul Gherontie de la Tismana”

<https://cuviosulgherontiedelatistmana.ro><http://cuviosulgherontie.com>Facebook: <https://www.facebook.com/groups/301769137487592>

© Toate drepturile asupra conținutului prezentei ediții sunt rezervate Fundației „Cuviosul Gherontie de la Tismana”.

PR. DORIN OPRIȘ, MONICA OPRIȘ (ed.)

**CUVIOSUL
GHERONTIE**
CEL NEBUN PENTRU HRISTOS

VOLUMUL 7

Carte tipărită cu binecuvântarea
Preasfințitului Părinte
† **NESTOR,**
Episcopul Devei și al Hunedoarei

ÎMPRIETENIREA CU CUVIOSUL!

Dumnezeu a lăsat prietenia dintre oameni ca ajutor venit din partea semenilor trimiși în diferite moduri să ne fie alături pe calea spre Viață, întotdeauna la momentul potrivit, rânduit de El. Însă, cum îi ținem aproape, depinde în cea mai mare parte de noi!

Tot așa este și în împrietenirea cu Cuviosul Gherontie! Nota comună a mărturiilor care au făcut să apară până acum, iată, șapte volume tipărite, plus alte pagini făcute cunoscute prin intermediul site-ului și al grupului de Facebook destinate lui, este, pe de o parte, minunea aducerii-împreună cu acest mare mărturisitor al credinței trăite sub chipul nebuniei pentru Hristos, iar, pe de alta, rămânerea în apropierea lui, sub ocrotirea lui.

Ce ține strânsă această legătură?! Credința, nevoia de ajutor, dar și familiaritatea pe care oamenii simt că pot să și-o permită cu Cuviosul. Cei care îl poartă în inimă vorbesc cu el, și altora despre el, cu apelative, precum: „cuvioșelul”, „dragălașul”, „drăguțul”, „bucuria noastră”... Această familiaritate o aveau adesea și cei care l-au cunoscut în timpul vieții, deoarece răspânda atâta iubire, încât dădea curajul de a trece peste uzanțele de politețe necesare în discuțiile cu oameni mai în vârstă și atât de sporiți duhovnicește.

Foarte mulți mărturisesc că ajung să simtă repede comuniunea cu Cuviosul, pe care o înțeleg ca pe o împrietenire, în care îndrăznesc să îi ceară ajutorul în situații diverse, iar când au o problemă medicală să acopere suferința cu rugăciunea și cu fotografia lui. Îndrăznirea aceasta este și expresia credinței că Dumnezeu lucrează în moduri de multe ori neașteptate!

Cu Cuviosul Gherontie te poți împrietenii ușor pentru că este simplu, direct și nesofisticat... Și oamenii mărturisesc acest lucru!

Editorii

CUPRINS

Despre prietenia dintre Preasfințitul Gurie și Cuviosul Gherontie

(† Gherontie, Arhiereu-vicar
al Episcopiei Devei și Hunedoarei) 5

I. „Așa trebuie, să se vadă că e adevărat preot!”

- I.1. Dialoguri cu Cuviosul Gherontie
(Pr.prof.univ.dr.habil. Dorin Opriș) 7
- I.2. „Bunătate, bunătate, bunătate!”
(Pr.conf.univ.dr. Gavril Trifa) 9
- I.3. O noapte de rugăciune înfricoșătoare, neîncetată
(Pr. Ciprian Negreanu) 11
- I.4. L-am reîntâlnit pe Cuviosul (Pr.drd. Silviu Florea) 12
- I.5. Cuviosul Gherontie, omul libertății duhovnicești!
(Pr. Ioan Daniel Greu) 16
- I.6. „E plin de îngeri care zboară pe catedrală!”
(Arhid. Alin-Vasile Goga) 23

II. „Eu iubesc toate schiturile și mănăstirile!”

- II.1. „Cuviosul!” (Arhim. Rafael) 25
- II.2. Părintele Gherontie era mereu în har!
(Protos. Sava Vintilă) 34
- II.3. Bucuria mântuirii! (Fr. Alexandru) 36
- II.4. Așa a spus Cuviosul... (Monahia Dositeea) 37
- II.5. Rugăciunea tainică a Cuviosului (Monahia Nifona) 40
- II.6. „Am venit după Carul cu boi!” (Monahia Anastasia) 42
- II.7. Nu poți să nu îl legi de Ierusalim pe Cuviosul Gherontie
(Monahia Dorotheia) 43
- II.8. Bucuria întâlnirii cu un sfânt (Monahia Evloghia) 46
- II.9. I-am simțit noblețea duhovnicească
(Monahia Maria-Magdalena) 48
- II.10. Omul bucuriei, plin de milă și de har (Monahia Mina) 51

II.11. „Doamne, da' știi Tu...!” (<i>Monahia Teodora</i>)	53
II.12. Cuviosul Gherontie, văzătorul cu duhul și taumaturgul (<i>Monahia Elisabeta</i>)	58
III. „Mânca-v-ar raiul! Raiul desfătării!”	
III.1. Credeam că e doar Cuviosul ei... (<i>Prof. Mioara Abageru</i>) ...	61
III.2. Cuviosul meu (<i>Dr. Maria Abaza</i>)	62
III.3. Grabnic ajutor în toate (<i>Ec. Veronica Adăscălița</i>)	68
III.4. Mulțumesc, Cuvioase Gherontie, că m-ai ajutat să scap de jivina din spatele meu! (<i>Jurn. Monica Apostol</i>)	72
III.5. Vindecări după pelerinajul la mormântul Cuviosului (<i>Spec.marketing Ioana Ardelean</i>)	75
III.6. Cu Cuviosul, la venirea Sfintei Lumini (<i>Vasilica Atomei</i>)	77
III.7. Am descoperit încă un sfânt (<i>Gabriel Baciu</i>)	78
III.8. O familie după voia lui Dumnezeu (<i>Maria Balea</i>)	80
III.9. Cuviosul Gherontie, sfântul din viața mea (<i>IT Florica Bărnăuțiu</i>)	81
III.10. Dacă ai credință, Sfântul te ajută și te scapă de orice (<i>Gabriela Bojian</i>)	84
III.11. „Ce este cu neputință la oameni este cu puțință la Dumnezeu” (Luca 18, 27) (<i>Petruța Bot</i>)	87
III.12. Atașarea de Cuviosul (<i>Dr. Ana Maria Bulacu</i>)	88
III.13. Mărturii despre cel ce mi-a fost tot și toate (<i>Jr. Claudia-Mădălina Burci</i>)	91
III.14. Dacă nu îi caut eu pe sfinți, mă caută ei pe mine! (<i>Dana Bușagă</i>)	93
III.15. Mare bucurie aduce Cuviosul! (<i>Ioana Buzgariu</i>)	98
III.16. Gemeni, prin mijlocirea Cuviosului (<i>Diana C.</i>)	100
III.17. Minuni ale Cuviosului în familia noastră (<i>Lect.univ.dr. Silviu Cârstina</i>)	101
III.18. Prorocia Cuviosului s-a împlinit deplin (<i>Prof. Anca-Cristina Chirilă</i>)	102
III.19. „Dragă, ești culmea ridichilor de lună!” (<i>Prof.dr. Claudiu Ciulcu</i>)	103

III.20. „Gherontie, Gherontie, Gherontie!” (<i>Prof. Mariana Cîrciumărița</i>)	105
III.21. Ajutor și mulțumire (<i>Prof. Elena Costache</i>)	106
III.22. Măinile și fruntea mea miroseau a mir de Ierusalim... (<i>Corina Cozmiuc</i>)	108
III.23. Cuviosul Gherontie a lucrat cu multă putere în viața noastră (<i>Cristian și Cristina</i>)	111
III.24. Cuviosul Gherontie – ajutor la momentul potrivit (<i>Prof. Monica Damian</i>)	114
III.25. Sfântul nu are hotare (<i>Ludmila Donos</i>)	116
III.26. Bătrânelul fericit (<i>Dr. Mioara Dumitru</i>)	117
III.27. Am îndrăznit să-i cer să vină la mine (<i>Diana-Elena Firus</i>)	119
III.28. Ajutor grabnic în timpul pandemiei (<i>Ing. Nicoleta Gălățeanu</i>)	120
III.29. Mare trecere are la Dumnezeu Cuviosul Gherontie! (<i>Sing. Eugenia Gârba</i>)	121
III.30. Minuni pentru familia mea (<i>Angela Elena Gheorghiu</i>)	124
III.31. Cuvioase, mă las în grija ta! (<i>Bioch. Mihaela Gruian</i>) ...	127
III.32. Cuviosul Gherontie, grabnic ascultător al rugăciunilor mamelor îndurerate (<i>Prof. Ana Maria Hojda</i>)	129
III.33. Minunile continuă... (<i>IT Eugen Ionescu</i>)	131
III.34. Un bătrânel (<i>Dr. Steliana Ionescu</i>)	137
III.35. Așa trebuie să arate fericirea! (<i>Maria Mirela Ioniță</i>) ...	139
III.36. Iubirea era firescul lui (<i>Prof. Maria Ispas</i>)	147
III.37. Cuvioase, peste o săptămână mergi la examenul de rezidențiat! (<i>IT Cristina Luchian</i>)	148
III.38. Cuviosul face minuni! (<i>Adela Lupșan</i>)	152
III.39. „Iubiți-vă unii pe alții precum și Eu v-am iubit pe voi!” (<i>Maria</i>)	154
III.40. Cuviosul m-a vindecat în închisoare (<i>Ioan Simion Marian</i>)	156
III.41. Lumina nu trebuie pusă sub obroc (<i>As.soc. Claudia-Maria Maxim</i>)	157

III.42. Toată comunitatea se roagă acum Cuviosului (<i>Simona Micaciu</i>)	159
III.43. Doi îngeri păzitori (<i>Delia Miclea</i>)	160
III.44. Copilul pe care Dumnezeu l-a vrut cu orice chip (<i>Dr. Loredana-Elena Miron</i>)	163
III.45. O minune vie în amintirea mea (<i>Gref. Camelia Mogoșanu</i>)	169
III.46. Îi simt prezența în gândire și în fapte (<i>Tehn. Paraschiva Moroșan</i>)	171
III.47. Cuviosul m-a învățat lecția despre bucuria inimii (<i>Conf.univ.dr. Letiția Muntean-Trif</i>)	174
III.48. Cuviosul Gherontie, grabnic ajutorul și vindecătorul (<i>Ana Nuță</i>)	177
III.49. Cuviosul ascultă rugăciunea mamei (<i>Cristina Obadă</i>) ..	182
III.50. E ca o flacăra, tot! (<i>Prof.dr. Monica Opris</i>)	183
III.51. M-am agățat cu toată încrederea în ajutorul Cuviosului (<i>Diana Parascanu</i>)	185
III.52. Despre zâmbetul Cuviosului și ecourile versurilor sale (<i>Ing. Gheorghe-Aurel Păcurar</i>)	186
III.53. O adiere ca un fulg (<i>Maria Păltineanu</i>)	188
III.54. Împrietenirea cu Cuviosul Gherontie, atât de viu și prezent printre noi! (<i>Maria P.</i>)	190
III.55. „Tu lasă grijile în seama lui Dumnezeu!” (<i>Prof. Gabriela-Maria Pop</i>)	195
III.56. Brațele iubirii lui Dumnezeu (<i>Prof. Arabela Popa</i>)	197
III.57. Filoftea, minunea Cuviosului (<i>Prof. Maria Prisecariu</i>) ...	201
III.58. Ajutor nevăzut de la Cuviosul Gherontie (<i>Maria Rădulescu</i>)	204
III.59. Era îmbrăcat în alb... (<i>Bibl.univ. Luminița Roșoagă</i>) ...	206
III.60. Atâta dragoste ne-a arătat Cuviosul... (<i>Ec. Olga Ruștei</i>)	209
III.61. Ajutor în vindecarea mamei (<i>Daniela Secarea</i>)	215
III.62. În operație, cu fotografia Cuviosului (<i>Alina Silaghi</i>) ...	216
III.63. Un Sfânt al zilelor noastre! (<i>Prof. Maria Sima</i>)	219

III.64. Cuviosul a fost cu fata mea! (<i>Ed. Mădălina Stoicescu</i>) ...	221
III.65. Cuviosul m-a ajutat să RĂMÂN... (<i>Prof. Diana Stroia</i>) ...	222
III.66. Supărarea s-a transformat în mulțumire (<i>Ionelia Talabă</i>)	223
III.67. Cuviosul Gherontie, minunea din viața mea! (<i>Prof. Simona Toma</i>)	225
III.68. Cuviosul în familia mea (<i>Simona Trifa</i>)	227
III.69. Pedagogul tăcut, care, fără lecții teoretice, ne-a predat teologie (<i>Prof. Maria Tudor</i>)	229
III.70. Doi copii, mai multe minuni (<i>Prof. Lenuța Udrea</i>)	239
III.71. Cuviosul știa ce gândim sau ce probleme avem (<i>Jr. Maria-Elena Vesa</i>)	241
III.72. Mărturisiri despre minunile Cuviosului (<i>IT Andreea Voicu</i>)	243
III.73. Prietenia cu un nebun pentru Hristos (<i>Valentina Zadnipru</i>)	245
Împrietenirea cu Cuviosul (Editorii)	250

*„Să avem credință, căință, umilintă,
pocăință, smerenie, milostenie,
bunătate și la urmă dragoste.
Dragoștea le va cuprinde pe toate!”*

(Cuviosul Gherontie)

DESPRE PRIETENIA DINTRE PREASFINȚITUL GURIE ȘI CUVIOSUL GHERONTIE

Iubitor de mănăstiri, Cuviosul Gherontie „cel nebun pentru Hristos” colinda țara și ducea cu el peste tot bucuria de a fi cu Dumnezeu. La Mănăstirea Lainici, în perioada în care Preasfințitul Gurie, atunci fratele Grigore, și-a început viața monahală (prin anii 1988-1989), a avut loc întâlnirea celor doi oameni ai lui Dumnezeu.

Iată cum relatează Preasfințitul Gurie începutul acestei prietenii pentru veșnicie cu Cuviosul Gherontie, pentru care dânsul a avut de la început „ochi de văzut”: „Pe Cuviosul Gherontie l-am văzut pentru prima dată într-o dimineață, după Sfânta Liturghie și Parastas, având într-o mână o prescură, iar în cealaltă un pahar cu vin, primite de la Parastas. Simpatice, gusta când din una, când din cealaltă, rostind cuvintele Psalmistului: *Pâinea întărește, iar vinul veselește* (inima omului)!”. Din acel moment, Preasfințitul Gurie l-a îndrăgit pe Cuviosul pentru totdeauna!

Mai târziu, locuința Preasfințitului a devenit pentru Cuviosul Gherontie una dintre gazdele din Craiova, iar, mai târziu, din Deva, unde zăbovea zile sau săptămâni, rugându-se, pictând și înveselindu-i prin felul său hazliu pe toți invitații care treceau pragul casei episcopului.

La un moment dat, apropiații Cuviosului au intrat în alertă, pentru că nu mai știa nimeni nimic despre dânsul, parcă dispăruse. Le era teamă să nu fi murit pe undeva, fără să îl știe nimeni! Aproape o lună de zile s-au încins telefoanele pe toate direcțiile în care Cuviosul umbla. Nimeni nu afla nimic despre el. În tot acest timp, Cuviosul fusese găzduit la Preasfințitul Gurie, în Craiova. Acolo îl trimisese Dumnezeu să își facă lucrarea și a rămas cât a fost nevoie. Poate așa se și explică simplitatea în care Preasfințitul trăia, dincolo de toate aparențele.

De la Deva a rămas o întâmplare despre care s-a vorbit multă vreme la centrul eparhial. Cuviosul venise pentru câteva zile în vizită la dragul său prieten, pe care îl alinta „Guriță” și, așa cum era obișnuit, mergea la slujbe la catedrală. Într-una din zile, a apărut la ușa Preasfințitului Gurie însoțit de câțiva oameni ai străzii, pe care îi întâlnește în preajma catedralei, și i-a spus simplu că dânșii nu au unde să facă baie. Și, uite-așa, acei oameni au fost duși la chilia Preasfințitului care, împreună cu Cuviosul, i-au îmbăiat cu bucurie. Doar oamenii lui Dumnezeu fac milostenie la acest nivel!

Prietenia pe care Preasfințitul Gurie i-a arătat-o Cuviosului Gherontie s-a manifestat prin sinceritate, lipsa orgoliilor, respect în orice împrejurare, loialitate, ajutor. Toată lumea știa despre milosteniile pe care le făcea Cuviosul cu bani pe care îi primea inclusiv de la Preasfințitul Gurie, dar și despre faptul că îl lua în mașină, oferindu-i locul de cinste.

Preasfințitul nu îi refuza nimic Cuviosului. Poate de aceea l-a și chemat mai repede Domnul în „bucuria bucuriilor”, iar ziua aleasă a fost chiar cea în care, cu trei ani înainte, Cuviosul Gherontie fusese înmormântat: 21 octombrie, ziua de prăznuire a Sfinților români transilvăneni, mărturisitori ai Ortodoxiei.

† **Gherontie,**
Arhiepiscop-vicar al Episcopiei Devei și Hunedoarei

I. „AȘA TREBUIE, SĂ SE VADĂ CĂ E ADEVĂRAT PREÓT!”

I.1. Dialoguri cu Cuviosul Gherontie

Dialogurile pe care le-am avut cu Cuviosul Gherontie erau, în general, sintetice. Era adeptul discuțiilor „cu rost”, care nu conduc la risipirea minții și a sufletului. Prefera să-și țină mintea în inimă, pentru a nu pierde harul, pentru că „vorba multă, sărăcia omului”, după cum obișnuia să argumenteze. În dialogurile pe teme de spiritualitate, era încă și mai reținut în a oferi răspunsuri de factură teologică, iar când totuși răspundea la o anumită întrebare, vedeam că aștepta să-i vină, prin Duhul Sfânt, încredințarea pentru un anumit răspuns. Mai jos, sunt prezentate astfel de dialoguri, unele inițiate de dânsul, pe câteva teme, dar și într-o anumită alăturare, acolo unde a fost cazul. De asemenea, am redus la minimum explicațiile lămuritoare, pentru a lăsa cât mai vizibil mesajul simplu și puternic al Cuviosului.

Despre lectura Bibliei

Pr. Dorin (P.D.): În Biblie cât să citim?

Cuviosul Gherontie (C.G.): Pân’ la moarte!

P.D.: Un capitol pe zi?

C.G.: Și mai rar, numa’ să fie primite. Primirea-i principalu’, dragă!

Despre nevoințele pustnicești

C.G.: Dragă, nu putem fi și noi ca pustnicii? Îmi pare rău că dorm în pat! Să te rogi ca să dorm ca pustnicii!

P.D.: Dar și odihna are rostul ei!

C.G.: Da, dragă, dar odihna ți-o dă nevoința, rugăciunea, nu somnul!

Despre rugăciune

P.D.: Când știm că este primită rugăciunea?

C.G.: Când se cutremură pământul! (*trupul omului*)

C.G.: (*altă dată*) Dacă-i sufletul curat!

P.D.: Cum să se roage omul neîncetat?

C.G.: Prin gând. Să se gândească la Domnul!

Despre iubirea de semeni

P.D.: Ce este cel mai important pe pământ?

C.G.: Dragostea!

P.D.: Cum putem ajunge să-i iubim pe semeni?

C.G.: Răbdarea ne stă în față! Răbdă un ceas, trăiești un an!

Despre post și dragostea dintre oameni

P.D.: Cum se poate întări dragostea dintre oameni?

C.G.: Prin post! În post, dragostea dintre oameni este mai mare pentru că postul este mai tare decât dulcele!

Despre milostenie

P.D.: Îi ajutați și pe săracii care fumează? (*era adesea nemulțumit de săracii care cer bani, dar fumează*)

C.G.: Nu contează, îți faci datoria! Eu vreau să-i împac pe toți săracii. Și pe fumători, hoinari, curvari...

C.G.: (*altă dată*) Dacă se vor pocăi, le voi da bani și mai multe!

P.D.: (*altă dată*) La cel care a venit mai devreme la noi i-ați dat și bani, și ceva de mâncare...

C.G.: Ce bani?! Câte doi-trei lei?! Dacă le dădeam de sută!

Despre cum se poate trece mai ușor prin încercări

P.D.: Ce este cel mai important în încercările vieții?

C.G.: Sufletul curat! Sufletul curat te ține, te ajută în încercări!

C.G.: (*altă dată*) Mulțumirea! Să mulțumiți Domnului pentru toate!

Despre rugăciune și grijile vieții

P.D.: Cum să ne rugăm pentru cele lumești?

C.G.: Să ne rugăm ca cele lumești să fie în legătură cu cele cerești!

C.G.: (*altă dată*) Dragă, care-i mai bun: greierele sau furnica? (*Întrebarea ne-a pus-o nouă, dar în așa fel încât să audă dialogul și cele câteva persoane care lucrau ceva în apropiere*)

P.D.: Furnica, i-am răspuns (*în acord cu morală poveștii în care este lăudată hărnicia furnicii*).

C.G.: Cum să fie furnica, dragă? Ea, care doar lucrează... Greierele, dragă, greierașul, toată noaptea Îl laudă pe Domnul! Și noi să fim tot ca greierașul și să Îl laudăm pe Domnul, nu numai să lucrăm!

C.G.: (*altă dată*) Vezi, dragă? Marta este ca furnica, dar Maria, ca greierașul. Ea L-a lăudat pe Domnul. Nu Marta! Trebuie să știm ce-i mai principal, dragă! Să Îl laudăm pe Domnul, până la moarte sau ceasul cel de moarte. Amin!

Despre viața morală a tinerilor

P.D.: Cum sunt tinerii de acum?

C.G.: Acum lumea s-a schimbat, merge fata la băiat! Pe cei care au poftă mari, să-i trimiți să facă nuntă!

Pr. prof. univ. dr. habil. Dorin Opreș,
Universitatea „1 Decembrie 1918” din Alba Iulia,
Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca

I.2. „Bunătate, bunătate, bunătate!”

Tatăl meu, Părintele Viorel-Ioan Trifa, l-a avut foarte apropiat sufletului pe Părintele Arsenie Boca, pe care l-a căutat

de multe ori, fiindu-i modelul la care se raporta permanent. Întâlnirile cu Cuviosul Gherontie, în câteva rânduri, la noi acasă, nu au fost unele care să îl convingă de sfințenia vieții lui, datorită modului nemaivăzut în care trăitorul în nebunia pentru Hristos se raporta la Dumnezeu și la oameni, în comparație cu modelele marilor duhovnici ai românilor. Cu toate că simțea lucrul acesta, în două rânduri Cuviosul i-a pus mâna pe piept în dreptul inimii și i-a spus admirativ: „Bunătate, bunătate, bunătate!”.

Apariția cărților cu mărturii a adus o schimbare în înțelegerea față de lucrarea Cuviosului, dar momentul în care tatăl meu s-a apropiat și de acest sfânt contemporan a fost cel în care, la începutul anului 2024, a fost diagnosticat cu cancer. Decizia tatălui meu a fost să nu urmeze tratamente specifice, ci să se lase în mâna lui Dumnezeu, cu conștiința că poate fi ridicare din patul durerii sau o pregătire prin suferință a sufletului pentru Împărăția lui Dumnezeu! L-au avertizat medicii despre durerile care vor apărea, poate chiar insuportabile fără tratament, dar tata a rămas de neclintit în decizia lui.

Au urmat trei luni grele, în care am văzut ce înseamnă să te încredințezi total lui Dumnezeu în boală și suferință. A avut tatăl meu parte de o pregătire pentru întâlnirea cu Dumnezeu pe care aș dori-o pentru toți oamenii: Spovedanie deasă, Împărtășire, Sfântul Maslu, rugăciune... La un moment dat, l-am întrebat ce rugăciuni vrea să citească sau să îi citim noi: „Acatistul Cuviosului”, a venit imediat răspunsul. Și, până în ultima clipă a vieții lui, Cuviosul a fost alături de el zi de zi, prin această rugăciune și prin fotografia pusă pe spate, pe coloană, acolo unde avea metastaze.

Când durerile au început să se intensifice și nu se mai putea ridica din pat, ne ruga pe rând pe cei ai casei să îi citim noi o catismă sau două din Psaltire, Acatistul Domnului, Paraclisul Maicii Domnului (al doilea), Acatistul Cuviosului, Acatistul și Paraclisul Părintelui Arsenie Boca. În momentul în care începeam rugăciunea, nu se mai auzea niciun geamăt și ne spunea că nu mai

simte durerea. Am înțeles atunci că ceea ce ne-a spus o maică este adevărat: „La boala asta nu îi place rugăciunea!”.

Așa a fost până în ultima clipă a vieții. Ajutorul venit și prin rugăciunea la Cuviosul l-a ajutat să treacă prin toate etapele suferinței... Ne spunea mereu că la Acatistul Cuviosului simte ceva deosebit, se simte mai ușurat, indiferent care dintre noi îl citea și, mai ales în ultimele săptămâni din viață, îl aștepta mai mult decât alte rugăciuni. A plecat la Domnul având în suflet bunătatea pe care o văzuse și Cuviosul!

Pr. conf. univ. dr. Gavril Trifa,
Facultatea de Teologie Ortodoxă Timișoara

I.3. O noapte de rugăciune înfricoșătoare, neîncetată

Am avut o teamă față de Sfântul Cuvios Gherontie, pe care l-am întâlnit o singură dată, prin 1995-1996, la Mănăstirea Sâmbăta de Sus. Era în Postul Mare și fusesem găzduit la stăreția veche într-o încăpere în care urmau să vină și alți pelerini.

Pentru că drumul fusese greu, mai ales cel de la Voila la mănăstire pe care îl parcursesem pe jos (aproape 20 km), și urma să particip la priveghere, mi-am propus să stau să mă odihnesc. În acea liniște, am auzit din cealaltă încăpere o voce zicând neîncetat, neîncetat, vreo două-trei ore cât am încercat eu să adorm, dar n-am reușit: „Doa... Doa... Doamne... Iisuuuse Hristoaaaaase, miluiește-mă!”. Tot timpul, tot timpul, tot timpul... dar cu atâta umilință și cu atâta durere, că îmi ziceam: „Omul ăsta trebuie să fie un criminal... ceva a făcut el dacă nu crede că l-a miluit Hristos și îl miluiește și insista cu atâta stăruință: Doa... Doa... Doamne...!”. Și iar mă gândeam: „Ce păcate o fi făcut omul acesta, încât să se roage așa?!”.

Eu tocmai erau nou-venit la credință și îmi spuneam: „Eu nu vreau să ajung așa! Dacă asta e credința... nu vreau la asta!”.

Mi se părea iadul, o trăire înfricoșătoare. Mai târziu, citind mai cu atenție Noul Testament și văzând cum L-au cunoscut pe Mântuitorul Apostolii și I-au auzit rugăciunea înfricoșătoare în Grădina Ghetsimani, fiind ei înșiși cutremurați, am făcut legătura cu rugăciunea a cărei auzire mă înfricoșase.

În acea seară, m-am dus la priveghere, m-am întors și am auzit din nou pe fundal rugăciunea, toată noaptea. Dimineața nu am mai rezistat și am mers să văd cine este acel om care făcea așa o pocăință. Ușa era întredeschisă și în mijlocul încăperii, în genunchi, cu mâinile împreunate pentru rugăciune mai sus decât capul, era Cuviosul Gherontie, într-o concentrare totală. Trecuseră deja vreo 14 ore. Atunci nu îl cunoșteam, dar i-am reținut chipul și glasul, care nu se pot uita, și apoi i-am aflat și numele și faptele.

Acum îmi dau seama că purta poverile păcatelor, necazurilor și bolilor multor oameni pentru care se ruga. Nu numai pentru sine, ci pentru mulți alții, pe care îi avea în inima lui. Cunoșcându-l și citind și din cărțile editate deja mă gândesc că, dacă el așa se ruga în timpul vieții, am toată încrederea că și acum se roagă pentru noi și că dacă el așa se roagă în fața tronului lui Dumnezeu, am toată încrederea că atât cât va îngădui Hristos îi va da.

Sunt convins de asta, pentru că l-am auzit o noapte întreagă rugându-se înfricoșător, cu o pocăință care a pecetluit în sufletul meu și în mintea mea pentru totdeauna glasul rugăciunii lui. Vorbim deja despre el ca despre un sfânt, pentru că credem acest lucru.

Pr. Ciprian Negreanu,
ASCOR, Cluj-Napoca

I.4. L-am reîntâlnit pe Cuviosul

Colegii mai mari ne-au spus cine este Cuviosul

De multe ori trecem nepăsători sau indiferenți pe lângă oameni care ne pot aduce mult folos atât trupește, cât și sufletește.

Și nu doar indiferenți, căci pe unii dintre cei pe care îi întâlnim îi judecăm și îi etichetăm după neputința inimii și a minții noastre. Așa am făcut și eu prima dată când, aflându-mă ca elev seminarist la programul liturgic de la Catedrala Reîntregirii din Alba Iulia, l-am văzut pe Cuviosul Gherontie stând în genunchi la colțul soleei, lângă icoana Sfintei Ana, înălțându-și repetat mâinile spre Cer și plecându-se la pământ, făcându-se nu doar văzut, ci și auzit prin rugăciunile rostite care, cel mai adesea, se îndreptau spre Maica Domnului. Era o prezență aparte, care atrăgea privirile însoțite de judecată, ale celor care nu îl cunoșteau, ori de prețuire, ale celor care îi cunoșteau credința și dragostea pe care el le întorcea spre lume prin rugăciune și uneori prin diverse ghiduşii.

Am aflat ulterior de la colegii mai mari cine era Cuviosul Gherontie și cât era de prețuit și așteptat în Alba Iulia și în multe alte locuri din țară. De aceea, căutam și noi diferite prilejuri de a ajunge în apropierea sa pentru a-l auzi dacă vorbea ceva sau chiar îl „provocam” cu câte un „Doamne ajută!” timid, cu gândul că ne spune ceva și nouă (căci auziserăm că era înainte-văzător). Apoi, la începutul clasei a XII-a, în toamna anului 2009, am avut bucuria de a-l avea lângă noi pe Cuviosul în autocar, în deplasarea de la Alba Iulia la București pentru a participa cu corul Seminarului Teologic la Festivalul-concurs „Tineri, laudați pe Domnul”, la Palatul Patriarhiei. În timpul acestei călătorii ne-am bucurat de prezența Cuviosului între noi, deoarece s-a lăsat asimilat de zburdălnicia copilăriei noastre și cânta alături de noi, râdea, făcea glume și ne spunea lucruri pe care nu le înțelegeam atunci și poate le socoteam spuse la întâmplare. Repeta mereu: „Alba, prima pe țară!” sau, când ne auzea cântând, spunea: „O să vedeți voi cum o să cântați când vă întoarceți!” și avea dreptate, pentru că a doua zi am câștigat premiul I în cadrul acestui festival-concurs și ne-am întors acasă cu multă bucurie.

În timpul facultății l-am întâlnit mai rar, deoarece mergeam mai des acasă la sfârșitul săptămânii și astfel ajungeam mai puțin pe la catedrală, iar după terminarea studiilor nu l-am mai

întâlnit deloc, deoarece, fiind hirotont pe seama unei parohii din județul Mureș, vizitele la Alba Iulia erau destul de rare. În toamna anului 2018, am auzit de la colegi despre mutarea sa la Domnul în chip minunat, adică așa cum și-a dorit și a profețit: să aibă o moarte sfântă, în Țara Sfântă. În acele momente, mi-am amintit cu bucurie că am avut cinstea de a-l cunoaște și de a-i sta aproape și, fiind mișcat de faptul că a trecut la Domnul așa cum și-a dorit el în timpul vieții, am povestit și casnicilor mei despre bătrânelul care se ruga cu atâta atenție, bucurie și credință Maicii Domnului.

Un nou prunc, prin mijlocirea Cuviosului

În toamna anului 2021 m-am întors în Alba Iulia împreună cu familia mea, nu ca simpli vizitatori, ci ca viitori locuitori ai orașului, deoarece mi-a fost încredințată slujirea în biserica în care îl văzusem pentru prima dată pe Cuviosul, adică la Catedrala Reîntregirii. Aici l-am reîntâlnit pe Cuviosul Gherontie prin mărturiile părintelui Dorin Opreș și a fostei mele diriginte, doamna profesoară Monica Opreș, despre felul în care Cuviosul lucrează în chip minunat în viața multor oameni, atunci când este chemat în ajutor. Am început să citesc și eu mărturiile creștinilor ajutați de Cuviosul și, astfel, am încercat și eu (mai rezervat la început) să îl chem în rugăciune. Îl rugam să mijlocească pentru noi înaintea lui Dumnezeu pentru al doilea copilăș, care se lăsa așteptat deja de multă vreme. După vreo cinci sau șase săptămâni de când am început să îl pomenesc și pe Cuviosul în rugăciune, am primit vestea care ne-a umplut inimile de bucurie, că avea să se mai nască un prunc în casa noastră.

O altă intervenție minunată a Cuviosului a simțit și soția mea în perioada în care o alăpta pe noua membră a familiei, fetița noastră. După ce două zile la rând a simțit că unul din sânii i s-a întărit, provocând și durere, și-a amintit de tămăduirile primite de atâția oameni prin poza Cuviosului, pe care a folosit-o și ea. Răspunsul a venit repede, căci în câteva ore sânul a revenit la normal și durerea a dispărut.

Încă de la naștere, fetița noastră a fost hrănită la sân, dar și cu lapte praf. Avea șase luni când am început și diversificarea alimentației, iar în acea perioadă mânca parcă tot mai mult lapte praf, căci o cutie de lapte ne ajungea doar patru sau cinci zile. Într-o duminică, la catedrală, soția a fost îndemnată să ia poza Cuviosului și să o pună la piept când alăptează (crezând că i s-a împușinat laptele), deoarece multe mame au primit ajutor cu pruncii lor prin mijlocirea Cuviosului. De atunci, de fiecare dată când alăpta, chiar dacă nu își amintea să ia poza Cuviosului la piept, îl chema în rugăciune. Din nou, răspunsul nu a întârziat să apară: următoarea cutie de lapte praf pe care am desfăcut-o după acea duminică s-a terminat doar după zece zile și nu după cinci, ca de obicei. Nu știm dacă a fost mai mult sau mai consistent laptele de la sân, dar fetița noastră a început să mănânce foarte bine alimente și nu mai aveam nevoie de atât de mult lapte praf, conștientizând astfel încă o lucrare minunată a Cuviosului.

Mormântul Cuviosului, loc plin de har

Îl chemăm în ajutor pe Cuviosul Gherontie atunci când ne aflăm în vreme de încercare sau cu diferite neputințe. Acest obicei îl are deja și băiețelul nostru, acum în vârstă de șase ani, care, atunci când ne aude sau ne vede pe noi că nu ne simțim bine, pleacă grăbit de lângă cel în cauză zicând: „Stai puțin, că merg repede să aduc poza Cuviosului Gherontie și o să te facă bine!”

A simțit și el puterea și lucrarea Cuviosului, deoarece atunci când am ajuns pentru prima dată la Tismana la mormântul său, chiar dacă era o seară rece și ploioasă de sfârșit de octombrie, în întunericul curții mănăstirii aflate în șantier de restaurare, băiețelul a exclamat cu bucurie: „Tată, îmi place atât de mult aici, de parcă aici aș vrea să rămân și să nu mai plecăm niciodată!”. Ce oare putea să vadă atât de frumos, încât să își dorească să nu mai plece? Căci pentru un copil de cinci ani și jumătate (cât avea atunci) era un peisaj destul de înfricoșător: ploaia, era noapte și întuneric în curte, deoarece erau foarte puține lumini și era un